

цитѣ тя нѣкакъ не обича и когато напада по оборитѣ, нито едно теле не закача.

Освенъ човѣка, пумата има само единъ заклетъ врагъ: това е другъ единъ разбойникъ изъ пампаситѣ — ягуарътъ, сжщо отъ рода на коткитѣ. Кждето и да се срещнатъ, тѣ веднага влизатъ по между си въ жестока борба. Ягуарътъ е силенъ и пѣргавъ; извива се и скача като котка и отчаяно се брани съ лапитѣ си, които сж въоржжени съ страшни нокте; но при все това обикновено побеждава пумата: тя се върти около своя противникъ тѣй бѣрже, че го забрѣква; като дочака удобенъ случай, тя се хвърля върху гърба му, поваля го, дълбоко забива своитѣ страшни нокте и . . . битката е свършена.

Най-чудно отъ всичко е, че въпрѣки своята кръвожадность и сила, въпрѣки своитѣ победи надъ ягуара, тоя кръволокъ никога не напада човѣка, дори когато той не е въоржженъ, когато е слабъ или раненъ. Жени и деца свободно излизатъ отъ кжщи, дори нощуватъ въ полето, и не хаятъ, че наблизоможе да има пума. Като знаятъ това, пжтешественицитѣ никакъ не се страхуватъ, кога забележатъ, че тоя кръвникъ върви подире имъ: и мисль дори не имъ идва, че може да ги нападне. Мѣстнитѣ жители даже сж нарекли пумата „приятель на човѣка“ и разказватъ за нея най-невѣроятни нѣща. Посочватъ, напимѣръ, много случаи, когато човѣкъ напада пумата и тя не само не се брани, но усѣща много силенъ страхъ и посрѣща смъртта си отъ човѣка съ пълна кротость и покорность. Разказватъ дори, че еднажъ пумата защищавала едного раненъ ловець отъ единъ ягуаръ, съ който влѣзла въ смъртна борба;